ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. Š.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, čj. 11709/DS/2014/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2016, čj. 51 A 1/2015-46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Náchod ze dne 24. 4. 2014, čj. 7024/14/DSH/LP, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví potvrzeno a odvolání stěžovatele zamítnuto. Jeho žaloba byla následně napadeným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) jako opožděná dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta. Proti tomuto usnesení brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] Krajský soud uvedl, že stěžovatel v doplnění odvolání zhruba v polovině textu bez jakýchkoliv souvislostí a návazností uvedl, že „*Elektrická adresa pro doručování veškerých písemností je X*“. Žalovaný napadené rozhodnutí doručoval dle žádosti uvedené v plné moci nejprve na e-mailovou adresu X a teprve poté, co zástupce stěžovatele doručení rozhodnutí nepotvrdil, odeslal jej i na fyzickou adresu zástupce. Ten nebyl v době doručování zastižen, proto byla zásilka uložena k vyzvednutí u poskytovatele poštovních služeb. Připravena k vyzvednutí byla dne 28. 7. 2014, proto fikce doručení nastala dne 7. 8. 2014. Tento způsob doručování byl dle krajského soudu v souladu se zákonnou úpravou. Žalobu stěžovatel podal až dne 12. 1. 2015, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty dané k podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Namítá, že v žalobě konstatoval, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 19. 11. 2014. Žalovaný toto tvrzení nerozporoval a ani nenavrhl, aby soud žalobu odmítl. Krajský soud nedal stěžovateli najevo, že by měl záměr žalobu odmítnout z důvodu její opožděnosti. Bylo povinností soudu o odlišném pohledu stěžovatele poučit a dát mu možnost se vyjádřit.

[5] Krajský soud stanovil datum doručení napadeného rozhodnutí na desátý den od pokusu o doručení. Stěžovatel však uvedl jinou adresu pro doručování, proto doručení fikcí nebylo právně účinné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2010, čj. 7 Afs 63/2010-65, uvedl, že „*je základním právem účastníků řízení vyjádřit se před rozhodnutím ve věci k zásadním skutkovým okolnostem na nichž rozhodnutí soudu závisí. Stejně tak je právem účastníků řízení předkládat (navrhovat) soudu důkazní prostředky svědčící jejich skutkovým i právním tvrzením obsaženým v žalobě. Na uvedená oprávnění účastníků řízení ovšem krajský soud při svém rozhodování nereflektoval. Neumožnil stěžovatelce (přiměřeně i finančnímu ředitelství), aby ke svým tvrzením obsaženým v žalobě (vyjádření k žalobě) stran okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí - tj. základní náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - předložila důkazy nebo alespoň navrhla provedení takových důkazních prostředků, které by jejímu tvrzení o včasnosti podané žaloby svědčily, resp. vyvrátily pochybnosti krajského soudu*

o této otázce.“ Dospěl tak k závěru, že „*je povinností správního soudu, pokud dospěje oproti žalobci k závěru, že napadené rozhodnutí bylo doručeno (oznámeno) žalobci v jiný den než v den jak bylo uvedeno v žalobě, a tato okolnost by měla mít za následek odmítnutí žaloby pro opožděnost, umožnit žalobci vyjádřit se k této okolnosti a navrhnout na podporu svých tvrzení důkazní prostředky.*“

[8] Výše uvedený závěr dopadá zejména na situace, kdy žalobce v podané žalobě uvádí bez dalšího jiné datum doručení žaloby, než vyplývá ze správního spisu. Pokud za takové situace krajský soud odmítne žalobu, aniž by dal možnost vyjádřit se, je takové usnesení překvapivé, a tedy dle výše uvedeného rozsudku nezákonné.

[9] V posuzované věci však k této vadě nedošlo. Stěžovatel si sám byl vědom toho, že otázka včasnosti jeho žaloby je minimálně sporná, proto se k ní v podané žalobě na víc než jednu stranu vyjadřoval. Navíc žalovaný ve svém vyjádření k žalobě výslovně uváděl, kdy a jakým způsobem doručoval rozhodnutí o odvolání a toto vyjádření bylo stěžovateli zasláno a mohl na něj tudíž reagovat. Jeho právo na vyjádření tak nebylo porušeno. Pokud krajský soud dospěl k jinému závěru než stěžovatel, je to pouze jiný právní názor, nikoliv vadný procesní postup.

[10] Stěžovatelova druhá námitka, že stanovil jako doručovací adresu jinou adresu než tu, na kterou mu žalovaný zaslal napadené rozhodnutí, je velice obecná. V kasační stížnosti nijak nespecifikuje, jakou adresu měl takto stanovit, jakým přípisem, či zprávou tak měl učinit, kdy tuto jinou adresu stanovil, nebo zda se jedná o jinou fyzickou či elektronickou adresu. Krajský soud v napadeném usnesení naopak zcela přesně popsal, jak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci právě 7. 8. 2014. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí.

[11] Žalovaný nejprve doručoval na elektronickou adresu, kterou stěžovatel uvedl v předložené plné moci. Jelikož toto doručení nebylo potvrzeno, doručoval na fyzickou adresu zástupce stěžovatele. Zásilka byla dle doručenky připravena k vyzvednutí dne 28. 7. 2014, a jelikož nebyla vyzvednuta, byla fikcí doručena dne 7. 8. 2014.

[12] Citovanou větu „*Elektrická adresa pro doručování veškerých písemností je X*“, kterou stěžovatel uvedl v doplnění odvolání ze dne 16. 6. 2014, nelze považovat za žádost o doručování na uvedenou adresu, jelikož tento projev vůle z ní neplyne. Je uvedena v návaznosti na chybné elektronické doručování před správním orgánem I. stupně a z této věty není jakkoliv patrno, že by se mělo jednat o nově sdělenou adresu pro doručování a nikoliv o součást právní argumentace. Zcela jednoznačnou žádostí naopak byla věta „*Zmocněnec projevem vůle akceptovat toto zmocnění žádá o doručování veškerých písemností na e-mail X.*“, kterou stěžovatel uvedl v plné moci ze dne 26. 2. 2014.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu